

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921.-ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. 130

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 26 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ «ΑΝΙΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ»

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 15.— Ἐξάμ. δρ. 8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 30.— » » 15
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: Διὰ τὰ περὶ 10 λεπτὰ ἢ λέξις
Διὰ τὰ ποιήματα 30 λεπτὰ ἢ λέξις

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΑΡΑΣΕΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μή χνυάτε τη γυναίκα ούτε μ' ένα ρόδο Κοράνιο

Καθώς έφυλλομοτρούσα στο γραφείο μου...

Περιγράφει ένα νέον, πλούσιον, ευγενή, γλε...

«Ηοσαν ό ε αστόν άλλον, άγαπήθησαν κ'...

Εν τοιούτοις ή Σιμόνη είχε μερικάς στιγμάς...

«Αλλοτε, άρρωθός υνάς τάς στιγμάς της ή...

Τά μάτια της έσπινθηρίζαν, θά έλεγε κανείς...

—Μά, γιατί, άγαπημένη μου! Γιατί; —Α! άν ήσουν λίγο διανοητικός!

Κι' όταν άποπατο άπ' την άγκαλιά του κ'...

—Ενα άπόγευμα όμως, πού έπαιξαν στην άμ...

Πριν προφθάση όμως να την συγκρατήσει...

—Α! ξέρω τί μου άξίζει, κ' έλλίπω αυτή τη...

φορά να τό ένοήσης και σ'... Έλα... άλλωθς...

—Όταν όμως ελδε δις ό Ζώρξ ήτο άδύνατον...

—Εξείνη όταν έπέστρεψε, την έδιάβρασε...

Εδώ τελειώνει τό διήγημα. Όρισμένως ή...

ΑΙ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΕΡΑΙΩΝΤΩΝ

Τήν περασμένην Κυριακήν τό άπόγευμα έγιναν...

Ός κληρωτής άρχορσίμασαν, άυγενης και μετ'...

- 1) Ειρήνη Δακίλη, Όμηροδου 42, Πειραιεύς. (Ένα τόμον τοδ ε', έτους και ένα ήμερολόγιον τής «Σφαίρας».)

- 1) Γ. Θεομόπουλος, Καλλιγιά 40, Άθήναι (Ένα...

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ... ΧΗΜΕΙΑΣ

«Άσκημο αυτό, μά δε μπορούσα να χαλάσω...

—Μά τόσο άσκημο είν' αυτό; Θά πήτε, Όχι!

Τρώγανε όλοι μαζί. Ό κύρ-Άντώνης ή γυ...

—Ανέβαινε στά πόδια της καρέκλας του να...

Αυτός σά φοιτητής είχε τό δωμάτιο του με...

Ό κύρ-Άντώνης τάχασε! Είχε μυριστή κάπ...

—Όσο γι' αυτό, με τό δίχιο σου... ψιθύρισε...

Ό Φώκος πήγε ως την πόρτα. Έκει στά...

Κά στεκόταν να την κινή ό τι έθλη.

—Δέν μπροδ'... τής έλεγε. Σάγαπώ και...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

(Συνέχεια έκ τοδ προηγούμενου)

Κι' έκαμε να σηκωθεί. Μά δέν έπρόφτασε, Ό Φώκος την άρπα...

—Νά σέ σκοτώσω τώρα; τής φώναζε, πιέ...

—Νά σάφισω ή;... Νά σάφισω, γιά να...

—Δέ μου φταις, καλά! είπε. Μά τί να σέ...

—Μά τό να σά, αυτό είναι τό καλύτερο! είπε...

—Έχεις δικιο, ψιθύρισε ή Πελαγία. Έγώ...

—Κά σού φαίνεται πως δέ θά βρώ; Όλα...

—Ναί, να τή χαρδ'...τήν παστρικά σου κ'...

—Ό Φώκος πήγε ως την πόρτα. Έκει στά...

—Ναί, να τή χαρδ'...τήν παστρικά σου κ'...

—Όσο γι' αυτό, με τό δίχιο σου... ψιθύρισε...

—Ό Φώκος πήγε ως την πόρτα. Έκει στά...

—Ναί, να τή χαρδ'...τήν παστρικά σου κ'...

—Όσο γι' αυτό, με τό δίχιο σου... ψιθύρισε...

Η καταστροφή της είχε συμπληρωθή.

—Τί είναι; τή ρώτησε. Κανένα δυσάρεστο;

—Μου έφερε και τή φωτογραφία και τά λε...

—Ναί, έγλυτώσαμε! —Αλλά τελείωσε μ' ένα στεναγμό.

Μιά μεγάλη πέτρα είχε σηκωθεί από τή...

—Αυτό θά μου γίνη μάθημα! συλλογιζόταν.

Γιατί τόρα τόν μισούσε φοβερά, τόν έκρια...

—Έτσι έλεγε, έτσι ενόμιζε... —Δέν ήξερε όμως, πως μ' όλα όσα είχε κινδ...

—Όσο γι' αυτό, με τό δίχιο σου... ψιθύρισε...

—Ό Φώκος πήγε ως την πόρτα. Έκει στά...

—Ναί, να τή χαρδ'...τήν παστρικά σου κ'...

—Όσο γι' αυτό, με τό δίχιο σου... ψιθύρισε...

—Ό Φώκος πήγε ως την πόρτα. Έκει στά...

—Ναί, να τή χαρδ'...τήν παστρικά σου κ'...

—Όσο γι' αυτό, με τό δίχιο σου... ψιθύρισε...

δέν την πειρηγοούσε ούτε ή ιδέα της αυτοκτο...

Γιά τήν τελευταία της συμφορά, δέν είχε...

—Ό Φώκος όμως τί να είχε τόρα στο νοδ του;

—Αλλά θά τή έπαιρνε τήν κακομοιρα τήν...

—Ναί! τής έλεγε άκομα. Μά τό συλλογιζό...

—Μά ήταν κ' άλλες στιγμές, πού ό τίμιος...

—Καί τήν... —Όσο γι' αυτό, με τό δίχιο σου... ψιθύρισε...

—Ό Φώκος πήγε ως την πόρτα. Έκει στά...

—Ναί, να τή χαρδ'...τήν παστρικά σου κ'...

—Όσο γι' αυτό, με τό δίχιο σου... ψιθύρισε...

—Ό Φώκος πήγε ως την πόρτα. Έκει στά...

—Ναί, να τή χαρδ'...τήν παστρικά σου κ'...

—Όσο γι' αυτό, με τό δίχιο σου... ψιθύρισε...

—Ό Φώκος πήγε ως την πόρτα. Έκει στά...

—Ναί, να τή χαρδ'...τήν παστρικά σου κ'...

MARIE CORELLI - Μετάφρ. εκ του 'Αγγλικού Διδούς ALEX

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

29 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 29
-Είνε μια πλεκτηνική κόμης Λωρμα...
-Είνε μια πλεκτηνική κόμης Λωρμα...
-Είνε μια πλεκτηνική κόμης Λωρμα...

της χείλη ήδυνήθησαν μόλις να ψιθυρίσουν:
-Σας ευχαριστώ...
-Η Ρίτα σάς περιμένει έξω, δεσποινίς, εί-
πεν ο Λωρμα...

Ο ΗΣΤΗΝΑΧ ΜΟΥ Ο

Από την εβδομάδα έχουν πολλά καλά έργα
και μ' ευχαρίστησι μου έχρησι: Καθ' Γεωργίαν
Παπασταυράτου...
-Είνα φιλία...
-Είνα φιλία...

ΞΕΝΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Θυμιάσα κάποιο άγνωστού μου γιά πρώτη
φορά βοηθήκαμε μονάχοι...
-Αναλλασσοί...
-Αναλλασσοί...

Ο ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ν. Οικονόμου. Σύμφωνοι. -Α. Σταφάνου. 'Ε-
ξόφλησι ελήθη, Φαντασόν...
-Α. Ζαρβόν. Πουήματα πρός 20
-Κ. Καρζαζοπούλου...

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

-Γιά να ξέρω. Αναλλασσοί...
-Γιά να ξέρω. Αναλλασσοί...
-Γιά να ξέρω. Αναλλασσοί...

-'Η «Συμμορία τού Χ' ζήτηε συμμαχίας και μέλη
Γράφωτε «Συμμορία τού Χ'»...
-Αναλλασσοί...
-Αναλλασσοί...

φατε εμπολιαν Ν. Κ. η βαρεία πυροβολία...
-Μικρασιατικός...
-Μικρασιατικός...
-Μικρασιατικός...

Τὰ ραβασάνια τοῦ Μητρούση

Ἰὲν Σμύρνῃ
τα-τα-ταρα-τα-τά.

Περδίκω μ' π'λί μ'
Ποῦ νὰ σ' εἶχα ἰδῶ,
οὐρὴ καφαρὴ, τ'ν περα-
σμέν' βδομάδα, γ'ἀγλιε-
πες ἀποῦ κανιά μεργιά
τ'ν ἔκρηξ' κι νὰ πάη ἡ
ψ'χὴ σ' στ'ν Κούλουρ'
κι ἡ καρδιά σ' στοῦ
Καρπινῆσ'. Τοῦ φόβου
ἀπ' πῆρι ἡ Σμύρν' ἄλ-
λου πρᾶμμα νὰ στοῦ
λίτου κι ἄλλου νὰν τοῦ
γλιέπ'ς μὴ τὰ ματάκια σ'
τὰ γλοῦρά κι ἄλειπου-

δίσα, ἀπ' δὲν ἔμαθαν ποτέσ ὡς τώρα, τὰ κα-
κότ'χα, τὶ πρᾶμμα εἶναι τοῦ νεροῦ τ' Θεοῦ κι τ'ς
Παναγίας.

Ἡμ' νὰ π' λιές ἰκεῖο τ' ἀπογοιωματάκι σ'
ἓνα σπὶτ' Σμυρνιώτ'κου ἀπ' μ' εἶχαν καλιε-
σμένον σὲ τραπέζι μ' ἔφαγα ἓναν περιδρου-
μον κι μ' σὸ ντουλιμάδι γιαντανζῆ κι πλιάφ'
ἀλά τούρκα. Κι' ἀπ' ἔκατσαμαν στοῦ χαγιατ'
ἰγὼ κι οὐλ' ἡ φαμίλια τ' οἰκουδέσποινου, ὀ-
ποιος λῆγονται ἰχθυοπαϊκά τ'ς νοικοκυρ'δὶς,
κίχ'βεντιάζαμι φιλουσοφικῶς περὶ τῶν τρυπῶν
κι ἱμπαλουμάτου τοῦ κοσμοῦ τούτ'.

Κανιά βουλά τ' σιγιμὴ π' ἡ ἀφιντιά μ' ἴτου-
φιλούμινους τ'ς ἰφικρίας κι τ'ς νύστας τ' πα-
τέρα κι τ'ς μάννας, εἶχα διπλαρῶσ' τ' δυχα-
τέρα τ'ς—ἓνας θεουκούμιματος κουντόχοντρος
σάν κουντουπουδαρούσα κι ζουμερός σάν καρ-
πούς, παραγενομένον—κι τήραγα νὰν τ'ν κα-
νουνίσου κι νὰν τ'ς μάθου ἱμπράχτους τὰ τρα-
γούδια π' λιὲν σφίξιμι κι στόμα μὴ στόμα ἀπ'
λαχτάραε νὰν τὰ μάθ' ἡ καφαρὴ, ἀκούμε π'
λιές ἓνα μπουμπουν'τὸ κι ἓνα σαματὰ σάν κι
νᾶχει φτάκη ἡ συντιλεῖα τ' κόσμ'.

—Κύργε λήσουν! χουμάζου. Τ' εἶν' αὐ-
τίνου π' κἀν' ἔστ' οὐρὴ καλό μ',

Δὲν κόψα νὰ κάνου τοῦ σταυροῦ μ' κι ἀρ-
χ'νάει κοντά στοῦ μπουμπουν'τὸ κι ἓνας σει-
σμός ἀπ' ἔτριμι κι κ'νιόνταν οὐλ' ἡ γίς, κι
κουντὰ στ' γίς σὸνταν δεξὰ κι ἀριστερὰ δέν-
τρα, σπῖτια, ἄνθρωποι κι τ' ἀπουδέλ'τα τοῦν
ἀνθρώπων. Πητούμαστ' οὐλ' ἀπάν' κίτιρν' κι
δίχους νὰ νουγᾶμε τί συν'βαίν'.

—Οὐρὴ πλᾶ κι ἦσαν ἀρεόπλανα τ' Κιμάλ
κι μᾶς ῥίχνε μπόμπες;

Σκῶν'με τοῦ κινάλ' μᾶς τ' ἀψήλου, κ'τᾶμε,
μάειδι ἀρεόπλανα, μάειδι σύγγεφα, μάειδι
π'λι πετούμινου.

—Μήπως μᾶς μπουμπαρδίζου τὰ παμπόρια
τ'ς θάλασσας; λῆει οὐ ν'κουκίρ'ς.

Τράμε στοῦ λ'μάν' ἀκρα ἡσυχία κι ἀσφάλεια.
Τί τοῦ διάουλου ἦταν τοῦ λ'τόν; Ἡ γίς πᾶ-
σκιζε ν' ἀνοίξ' κι νὰ μᾶς καταπιῇ;

Κι' ἀπὲ σὲ λίγου κινούργιου μπουμπουν'τὸ
κι κινούργιους σεισμός δνατώτερος ἀπ' τοῦν
πρώτου. Ἐ, οὐρὴ, καφουπερδίκου κι τότε ἦταν
κι' ἂν ἦταν. Νὰ γλιέπ'ς τ'ς Σμυρνιούς νὰ πε-
τιῶνται ἀπ' τὰ σπῖτια τ'ς κι νὰ κουσεῖνε δῶθε
κεῖθε σάν κασίκια κινουτέμα π' τὰ κιν'γάει
οὐ λῦκουσ. Τοῦ τί γενόταν δὲν περιγράφι.
Ἐχαν ἡ μάννα τοῦ πιδὶ κι τοῦ πιδὶ τ' μάννα.
Οὐ ἔνας ἀποῦ δῶς ἰσοκρούτουσ, οὐ ἄλλους
ἀπ' ἔκει ἔσπὸλ'τους, παρακατοῦλια γ'ναῖκες
μὴ τὰ νυχ'κά τ'ς κι ξιζάρκοντες—γιατ' ἦταν
μεσ'μεράκι μ'αδὲς κι κ'μῶνταν οἱ χ'στανές—νὰ
τρέχ'νι μὲσ' ἀπ' τὰ καλντερίμια κι νὰ μὴν
ἔξρ'νι κι αὐτέσ τοῦ τρέχ'νε. Κι' ἀπὲ φωνές,
κλάματα κι κἀκό, οὐ θρήνους κι οὐ δαυμός
γένονταν. Ἄλλ' σταυροκινουπιδῶνταν κι ἔκα-
ναν μιτάνοιες καταμοῖσι τ' δρόμ', ἄλλ' ῥέ-
καζαν σὰ γιλᾶδια π' τὰ πᾶν γιὰ σφάζ'μου.

—Βόθηα Χριστέ κι Παναγιά μ'!

Ἄλλες π'λάλαγαν σάν παλαβοὶ κι ἔσκουζαν:

—Ἰβὶ θὰ λωλαθῶ! κι τὰ τοιαῦτα.

Στ'ν ἀρχὴ, οὐρὴ π'λακίδα μ' γλιέποντας
οὐλον αὐτὸ τοῦν κόσμου νὰ μαλλιουτραβιέτι
ἔστ' σὰ δαιμονισμένους, σεισμό ἀκούγοντας κι
σεισμό μὴ γλιέποντας, κίτεψα κι γὼ νιὰ ψύχα,
νὰ λιέμε τ' μαυρ' ἀλήθεια. Εἶχ' ἀκούσ' κάπου-
τες γιὰ τὴ ἠφαίστεια π' ἀνοίγει ἡ γῆς κι πι-
τάει φωτιὰ κι λάβα σάν τοῦ Βιζούβριου κι
εἶπα πῶς κἀτ' τέτοιου ἦταν κὶ δῶ, γιατί γλιέπ'ς
λίγουν κίρὸ ἔχου οἱ τούτ' τ'ν πουλιτεῖα κι δὲν
τ'ν ἔξερου καλά.

—Ἄειτι Μήτρον μ'—εἶπα μέσα μ'—δέφτι
τελειφαῖου ἀσπαμὸν κὶ ζουη στὰ κασικου-
γαῖδουρομουλόρα σ'. Ἰσαμι ἐδῶ ἦταν τὰ ψου-
μιά σ' ἀραχλε κι κούρουνε!

Κι' ἄλλου δὲ λ'τόμαν, οὐρὴ καρδερίνα μ',
παρὰ μονάχα π' δὲν εἶχα προφτάσ' νὰ κά-
νου τ' διαθήκη μ' κι νὰ σ' ἀφήσου κληρουνο-
μιά τ'ν τσατσαρούλα μ'κι τοῦν καθριφτάκημ'κι
κἀτ' παληουτσάρουχα πῶχου ἀφήκ' αὐτοῦ στοῦ
ζουργιό.

Σὲ λίγου ὁμοις, φόντες εἶδα πῶς δτ' δὲν
ἦταν ἠφαίστειου, ἀνέχ'τ'σα τοῦ θάρρους μ' κι

τ'ν ψυχράμια μ'. Ὑστερ' ἀποῦ μῖνια ὄρα μα-
θεύτ'κι πῶς εἶχ' γίν' ἔκρηξ' στ'ς ἀπουθήσις τ'ς
Πούντας κι' ἔστ' ἡσυχασ' οὐ κοσμάτ'ς. Τί νὰν
τοῦ κἀν'ς ὁμοις, οὐρὴ δόλια μ', π' ὡς τόσο
ἰγὼ εἶχα χάσ' κι σπιτουνοκουκίρ' κι μάννα κι
δυχατέρα, κι' ἐνῶ λουγάριαζα νὰ μείνου κἀνα
δυὸ μιδόνχια μουσαφίρ'ς σ' ἔκειο τοῦ σπῖτ'
ἔσου νὰ καταφέρου τ'ν τσοῦπρα, κι χῶρια π'
θὰν τ'ν πατίκονα νιὰ χαρὰ τ'ν παραδαρμέν'
γιατ' εἶχαν καλά κι μπόλ'κα φαγιά, ἔεκα
ἡ ἔκρηξ', ἐμ'να βέριζινους κι' ἔξου τ' παρα-
δείσ'. Αὐτίνου θὰ εἰπῆ νὰ μὴν ἔχ' τὸχ' οὐ ἀν-
θροπους.

Ταῦτα κι μένου
Γειά σ' κι' ἀντίου μ'
Μήτρον Κουρνόγαλου

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΘΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ἰαταταί,
βαβαί, παπαί,
τὸν τλήμον ἐμὲ
καὶ τζερμεί,
τὸ ὄποιον
ρενδίκολον
τῶν κυναρίων.
Τοῦμπάλιν καὶ αἰθῆς
ἐτέπονθον ἐκθὲς
ἦταν
ἐξωπορεπές
ἦγον κατέφαγον
χυλοπῆτταν
μεγαλοπρεπές
τὸ ὄποιον
ἀνευ κοχλιαρίων
καὶ μετὰ πολλῶν γελοίων.

Καὶ γὰρ ὑπάγες ἐν κῆπον τὸν Βασιλικὸν
πρὸς ποίησιν φερλιτον μετὰ τὴ δουλικόν,
ἦγον ἔρος δουλοπρεπέσ καὶ τιποτένοσ,
οὐκ μὴν ἀλλὰ καὶ κεπτεδένοσ,
ἐπέτρου μίαν ἀνδρίαν γκουβερνᾶν
ὄρεκτικὴν ὥσπερ ζεσθὴν μακαρονᾶν,
τὸ ὄποιον
μεγαλείον.

Καὶ λεπὸν ποιούμενοσ ἐναρξοῖν ἐχθροπραξιῶν,
παρενέβῃ ἐν ναπάκιον εἰδικὸν
πρὸς διάπραξιν νησιῶν,
καὶ τοῦτο ἕλεισαν ἐν τῷ ὀματίῳ τῆσ γκουβερνᾶσ
ἀπτη μὲ ἐπεμφοσεν διὰ μιᾶσ
πρὸς σύλλεξιν βρουβῶν
καὶ τὸν κακοῦν ψυχροῦν τῆσ καιρόν.
Περαιτέρω οἰσμάθενοσ γεραρῶσ
μῖασ νταντῶδοσ καθημένησ παραπλευρικῶσ,
παρενεβλήθη εἰς σκαμβανέυσ
καὶ ἐμεινονκαὶ αἰθῆσ ἐν τοῖσ ψυχροῖσ τοῦ λουτροῦ
τὸ ὄποιον ὁ φουκαρεῦσ
χαίρεται καὶ ἀνδρίον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ IMITATION

Σεβασμιότατων Μύτερ μου,

Κοροῦνα μὲ ἔλεγεσ ἀμα ἦμονα κούτσουκο ποῦ
σοῦ ἔτρογα τὸ μέλι, κοροῦνα μὲ ἔφερε κὲ σήμε-
ρησ νὰ φάγο ὁ μορλόσ ὁ σήξιξ μου δελαδὴ μὲ
ἔφερε ἓνα πολὴ ποῦ ἦνε σάν κοροῦνα. μὲ λέη
πόσ τὸ λένε φασακνὸ ἀλά, ἐγὼ τὸ φοβόμουνα νὰ τὸ
φάω γιατίη μὴ φορὰ ἡ νεγέ. μᾶς ἔλεγε ἓνα παρε-
μῖθη κὲ μᾶς εἶπεσ πόσ ἓνας ἀράπαροσ μὴά φορὰ
ἔφαγε μῖα κοροῦνα κὲ ἐμορλάθει, κὲ ἐγὼ τὸν
ἄφεσα κὲ τὸ ἔφαγε μονάχοσ τοῦ κὲ ὄλι τὴ νήχτα
δὲν ἔκλησα μᾶτη γιατίη ἐφοβόμουνα μίποσ μορ-
λαθὶ κὲ μὲ πνήξι ἀλά δὲν ἔπαθε ἐφτηχόσ τήποτες.
Ἔσαλ πρωσκηνοῖχο.

Ἡ κερὴ κἀρι σαs
μαδάμ Γαρεμφοῦλα

Καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφήν Δις Τοῦλα Β. (Πάτρα)

Ο ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Μαῦροσ Ἀγγελοσ», «Μιὰ πονεμένη καρδιά»,
«Ἀγγελοσ Μωρεῖα», «Βλασθητοσ βράχοσ», «Μαῦ-
ροσ τῆσ Ἀνατολήσ», «Ἀπελιτισμένοσ νεόσ»,
«Τρομερόσ διόκτωσ τοῦ Κεμάλ», «Χαμένη ἀ-
γάπη», «Ἐρωτευμένοσ Ἐσνύχτησ», «Νιγκρό»,
«Θῦμα ἀπεργίασ», «Πονεμένη ὑπαρξίτ», «Δρομῶδ
τῶν ὄρων», «Ἀνθ. Βάσποροσ», «Γῶγοσ Ἰδασ»,
«Παῖδι τῆσ Ροῦμελησ», «Χρυσόσ Ἀστὴσ», «VIII
VI», «Φαντομάσ», «Μνηστὴ τοῦ Ἀπριλίου», «Κίφ
Κίφ», «Κωδωνοκρούσττησ», «Χιονισμένοσ Ὀλυμ-
ποσ Προῦσσησ», «Πατήρ τῶν ἀστέρων», «Μα-
τωμένο σπαθί».

ΤΟ ΠΟΣΤ ΡΕΣΤΑΝΤ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»,
Ἐνοικίασις ἐκάστῃσ θυρίδοσ διὰ τὸ 1921 δρ. 5.

Ἐνοικίασαν γραμματοθυρίδασ. «Συμφορὰ τοῦ
Χ», θυρίδ 109, «Ματωμένο σπαθί» θυρίδ 110,

Τοῦ Βλάμη τὰ καμώματα

ΑΛΕΚΑΚΙ

Γειά σου, ρὲ Ἀ-
λεκάκι ἀπέθαντο,
ποτέσ νὰ μὴν πο-
θάνῃσ. Κι' ἂν σὲ
τσιμπήσανε γιὰτὴν
ὄρα οἱ τσίφτηδεσ
καὶ σὲ περάσανε
στοῦ φρέσκο, μὴ
μοῦ χαλάσ τὴ ξα-
χαρένια σου, ρὲ
γχαζοτάκι, τώρα τὸ
καλοκαιρι χρειά-
ζεται κάπου-κά-
που καὶ τὸ φρέσκο
γιὰ ἀναψυκτικὸ—
ἔρηγιέμαι παγωνιέ-
ρα; Πίκρα καὶ
ντέρτι ποτέσ νὰ μὴ
βάρῃσ στὴν καρ-
διᾶ σου, ρὲ ἀπι-
κραντο, γιατί πάλε
μὲ χροῖα μὲ και-
ροῦσ, πάλε δικά
σου θᾶνε οὐλα τὰ χρηματοκιβώτια τῆσ Ἀθή-
νασ. Δὲν εἶδεσ ποῦ γράφουνε στὴν πόρτα τῶ
γιατροῦνε «κι' αὐτὸ δὲν περάση»; Ἔτσι ἦπρεπε
νὰ γράφουνε καὶ στὴν πόρτα τῆσ Παληᾶσ
Στρατῶνασ. Κι' ἂν σὲ δικάσουνε οἱ σταυρω-
τῆδεσ πέντε-δέκα χροῖα, τί ἀνάγκη τοῦσ ἔ-
χεισ; Ζεμανφοῦ καὶ τρία αὐγὰ μελάτα. Μὴ
δίνῃσ σημασία στοῦ μικρὸ λοῦ, ρὲ μπατζανά-
κη. Νέοσ εἶσαι ἀκόμα, μπροστά τῶχεισ τὸ
μέλλο σου. Κι' ὄντασ θὰ ξαναβγῆσ ἀπ' τὴ
μαγκοῦφα, κλέβεισ γιὰ ὄλα τὰ χροῖα τοῦκα-
τοσ μέσα. Ἀμὰν τὰ μεγαλεία σου καὶ ἐργα-
λεία σου, ποῦ δὲν ἀφήνουνε πόρτα γιὰ πόρτα
ἀδιάρρηχτη, κι' ἀνοίγεσ τὰ ἐμπορικὰ καὶ τὰ
κανεσ ἄψε-σβῦσε ὄλα ζοῦλα κι' ἀφηνεσ καὶ
τὴν κάρτα σου, ρὲ σεβνταλίδικο, στοῦ Μαροῦδα
καίτουγραφεσ καὶ σ' ἄλλα μὲ ὑγείεσ του καικαλὲ
ἄντεσ. Ἦσουνα λαποδύτησ μὲ τέμπο καὶ μ'
αἰσθημα, ρὲ φαντομά, εἶχεσ πάρεσι μαθήματα ἀπ'
τὸν κινηματογράφο, καὶ μὰ τὸ ναὶ σοῦ λέω,
πόσ ἂν ἦμονα γυναῖκα καὶ φόραγα φουστάνια
θὰ σ' ἐρώτευόμουνα διαμπερῶσ, ρὲ ἀξίεραστε
καὶ μπалаμουνατζῆ ἐπιστήμονα. Βάραγε τὰ
πορτοφῶλια ἐὰ τῆσ μεθόδου τοῦ Παπᾶ, ὄσο νὰ
πῆ ὁ ἄλλοσ κίμινο, κι' ἔβαινεσ χέρι στὰ χερ-
σακικά ὑπὸ ἐχεμύθεια καὶ μὴ μου ἀφρου.

Τὶ νὰ κἀνῃσ ὄμοσ, ρ' ἀδρεφάκι, ἔτσι εἶνε
τὸ σήμερο ἡ κοινωνία μασ καὶ δὲν ἐχτιμεῖ τῆσ
μεγαλοφυῖτεσ. Κι' ἀντίσ νὰ σὲ κάνουνε ὑπουργὸ
τῶν Οἰκονομικῶν τὸ ἐλάχιστο, σὲ συλλήψανε
καὶ σὲ κλείσανε οὐτὸ μπουδροῦμι, ἀπὸ ζήλεια
τοῦσ, ρὲ ἐπίζηλο. Εἶταμε ὄμοσ.. κάνε ὑπο-
μονὴ καὶ θάρρη μέρα ποῦ θὰ θριαμπέη τὸ
δίκηο μασ. Ὀντασ φτάση ἐδῶ ὁ μπροσεβικι-
σμός, θὰ σὲ κάνουνε πρόεδροσ τῆσ σοβιετικῆσ
δεμοκρατίασ, νὰ σωθῆσ γιὰ ὄλα σου τὰ χροῖ-
νια, ἀλλά Δενὶν—ξηγητήμα σοσιαλιστικὰ καὶ
συντροφᾶτα;

Ὁ Βλάμησ

ΠΙΣ ΜΟΥ ΤΟ ΚΟΡΗ

Ποῖδσ ἄγγελοσ τὰ φέγγη του
στὰ δυὸ σου μάτια χύνει
σ' τὰ δυὸ σου μάτια ἀρίνει

λαμπάδεσ θεϊκέσ;

Γιατί δὲν μοῦ τὸ λέσ;

Ποῖδσ οὐρανὸσ σοῦ ἐχάρισε
στὸ καραλένια χεῖλη
τέσ εὐωδιέσ τοῦ Ἀπριλίη
καὶ τοῦ μαγιοῦ τὸ αὐγέσ;

Γιατί δὲν μοῦ τὸ λέσ;

Ποῖδσ στέσ ἀγκάλιασ σου ἔχουσε
τοῦ κρινου τὴν ἀσπρόδα;
τοῦ μούσκου τὴν γλυκάδα
ποῖδσ ἔδωκε εἰσ ἐσέ;

ὦ! πὲσ το κ' εἰσ ἐμέ!

Ποῖα δύναμισ ἀγάπησε
στὸ σῶμά σου νὰ βάλλη
τέτοια περίσσια κάλλη
γιὰ νὰ παιδέψη ἐμέ;

ὦ! πὲσ το κ' εἰσ ἐμέ! Κ. Μάνοσ

ΠΟΛΛΑ ΚΟΥΤΑ

ΚΑΙ ΛΙΓΑ ΕΞΥΠΝΑ

Τὸ σπουδαιότερον

—Λοιπὸν σοῦ πῆρε τὴν παρθενία;
—Δὲν ἔξρω ἂν μοῦ πῆρε κι' αὐτό, μὰ τὸ πορ-
τοφῶλι μου σίγουρα μοῦ τὸ πῆρε ὁ κλέφτησ!

Ἐλαφρότης

Ὁ γιατροῦ μοῦ εἶπε νὰ παίρνω ἑλαφρὰ πρᾶγ-
ματα.
—Τότε πάρε μιὰ ἑλαφρὰ γυναῖκα.